

AKTE III

Chora, Andros, Griekenland

608 voor Christus

De gloeiende zon scheen op de goudgele gerst, net voordat deze met één snelle, resolute klap werd omgezeisd. Diezelfde zon zorgde eveneens voor enkele zweetdruppels op het voorhoofd van Antikrates en zijn broer Asthenis. Beiden waren ze nog jong, maar uitermate fit om hun vader, Milos van Chora, te helpen op hun boerderij. In het glooiende, bijna gouden landschap op het kleine eilandje voelde deze omgeving aan als Elysium. Als de wind kwam opzetten, konden ze de goddelijke natuur al ruiken met hun neus en voelen op hun huid. Zoals alle boeren, bewerkten ze jaar in en jaar uit drie producten afzonderlijk: gerst, druiven en olijven. Voor deze periode van het jaar was het de beurt aan het gouden graan.

Wanneer de volledige weide graan omlag, liep de lichtvoetige Antikrates over de weide om balen te strikken van de omgezeide gerst. Zijn vader, Milos, keek met een goedkeurende glimlach vanop een afstand naar zijn oudste zoon. Dit was een moment dat Milos nooit wilde missen: alsof hij de gevleugelde Hermes zelf was, vloog Antikrates over de weide. Zijn voeten leken de grond zelfs niet te raken. Als hij nog sneller zou lopen, zou er zelfs geen graan meer zijn om op te rapen, maar zou hij alles uit de lucht kunnen plukken. Zijn halflange bruine haren vlogen hem na als een gewaad dat zijn koning volgde. Achter hem wandelde de gigantische Asthenis op een gezapig tempo hem na. Het was bijna lachwekkend hoe verschillend de broers van uiterlijk waren. Alle balen die Antikrates maakte, pakte Asthenis één

voor één op. Bij elke stap die hij zette, daverde de grond rondom hem voor een tel. De uit de kluiten gewassen broer van Antikrates hief alle balen op zijn schouders, waardoor enkele sprieten in zijn lange manen bleven hangen. Een keer blazen om ze uit zijn gezicht te krijgen, werkte niet: noch voor de haren, noch voor de sprieten.

Antikrates keek achter zich en zag zijn broers gezicht bijna niet meer onder de balen graan.

“Ik zie de hopen wel naderen, maar ben jij er ook nog, broertje?” grapte Antikrates.

Na wat gegrom kreeg Antikrates antwoord. “Ik zou die mooie, gouden sprieten maar beter uit jouw vieze baard halen, als ik jou was. Met die sprieten alleen kan je nog een extra baal maken.”

“Vieze baard? *Maláka*. Dat zeg je enkel om mij te kwetsen. Ik onderhoud deze korte baard beter dan jij jouw lange haren. Kom op, nog enkele balen en het zit erop... Voor mij. Als je nu eens mijn tempo kon volgen”, spotte de arrogante Antikrates. Hij zag doorheen de balen nog een kleine grijns van zijn broer, waarna Antikrates als een speer er weer vandoor ging en de laatste hopen omvormde tot balen.

Na een lange dag was Antikrates nog lang niet moe. Terwijl zijn vader Milos en zijn zwijgzame broer Asthenis na een lange werkdag nog nagenoten van een kopje verdunde wijn van eigen kweek, zorgde Antikrates ervoor dat hij zijn hoofd kon leegmaken. De enige manier die voor de sprinter werkte, was om te lopen. Elke dag spurtte hij naar het stadje Zagora, aan de andere kant van het eiland. Lopen gaf hem een vrijer gevoel dan de goden hem ooit zouden kunnen aanbieden. En wetende dat niemand in heel Andros hem kon volgen, gaf hem een zodanig onoverwinnelijk gevoel zoals hij in geen enkele gewonnen veldslag zou kunnen ervaren. Tussen twee bergen en de verschillende cipressen genoot hij met de lage zon in zijn gezicht van de warme gloed en de frisse wind, terwijl hij het eiland overstak. Hij sprintte het hele stuk van Chora naar Zagora, wat een klein uur in beslag nam. De stad Zagora werd een kleine honderd jaar eerder verlaten om elders op het kleine eiland te wonen. De gebouwen en muren werden achtergelaten zoals de laatste dag dat de bewoners er hadden geleefd.

De eindmeet voor Antikrates was de leeuwenpoort, een oude restant van de reeds vergane Myceense beschaving. De Myceners kenden hun oorsprong

op het Griekse vasteland en hadden ooit bijna volledig Hellas in hun macht. Door het einde van de Bronstijd in de twaalfde eeuw voor Christus, ontstond er een grote brandcatastrofe wat bijna alle grote beschavingen van die tijd rond de Middellandse Zee uitroeide. Dit gold ook voor het krijgersvolk van Mycene. Enkel het Egyptische rijk, wat veel van zijn pluimen verloor, overleefde het einde van dit tijdperk.

Boven de leeuwenpoort stonden nog steeds de twee leeuwen met hun hoofd fier naar elkaar toe. Antikrates daarentegen zou niet van dit krijgersvolk afstammen, maar van de sierlijke Kretenzers, die jaren – dan niet eeuwen – eerder hier kwamen huisvesten. Aan de stenen leeuwenpoort genoot hij van het prachtige uitzicht over de Egeïsche zee, met als achtergrond andere eilandjes die als paddenstoelen uit de prachtige Egeïsche zee schoten. In de verte aanschouwde hij enkele Atheense schepen die koers hadden gezet naar Sigeion in Ionië, voor een spelletje spierballengerol. De piratenschepen die hun pad kruisten, hielden zich door hun mindere getalen gedeisd en lieten de Atheense oorlogsschepen varen. Met een verwoestende blik sloeg Antikrates de piratenschepen gade. Al vanaf zijn eerste voetstappen had hij geleerd de piraten te verachten. Door hen was hun moeder er niet meer. Milos en zijn kinderen verloren haar, toen de jongens nog klein waren, aan een piratenroof in het gebied. De piraterij was een groot probleem in de Cycladen en zorgde voor veel onrust.

Antikrates kwam al joggend terug aan in het oostelijk dorpje Chora, dat op een heuveltje aan de zee werd gebouwd. Met de zakkende zon op zijn rug zag hij het licht van hun boerderij al branden: net buiten de drukte van het dorp en omringd door de grote weilanden die pas geploegd waren door de broers. Met een glimlach zette hij zijn laatste meters in, tot hij plotseling de lieflijke Sirena tegenkwam. Met de dochter van de pottenbakker had hij in het verleden al vaker genoten van haar lichamelijke warmte onder de nachtelijke hemel. Al was de laatste keer alweer enkele manen geleden. Het enige wat werkelijk in zijn leven speelde, was in alle vrijheid kunnen rennen. Geen enkele vrouw had ooit zijn gedachten kunnen vasthouden, ook de dochter van de pottenbakker niet. Sirena, die in haar lichtbruine *chiton* en haar mandje om haar arm de glanzende Antikrates zag afrennen, wuifde van ver naar de lichtvoetige loper. Antikrates lachte breed en veranderde zijn koers naar de zwartharige gezellin. Hij merkte van meters afstand de rood wordende wangen van Sirena, die verlegen met haar haren speelde wanneer Antikrates